

Ik wil graag iets zeggen

Toespraak van Marion Kuenen bij het neerleggen van haar taken als kosten

Ik wil graag iets zeggen. Dat wil ik wel vaker, zoals velen van jullie al wel weten. Maar uiteraard hou ik ook vaak mijn mond. Als ik dat beter vind. En als het me lukt, natuurlijk. Helaas is dat niet altijd het geval.

Ik zal het kort houden want de agenda is nog lang.

Maar nu wil ik graag iets zeggen omdat ik jullie wil laten weten hoe ongelooflijk dankbaar ik jullie ben dat ik hier iets van 12 jaar kosten heb mogen zijn.

Ik was gelukkig met al het werk, vanaf het schoonmaken van de toiletten tot en met het verzorgen van het altaar en alles daar tussenin.

Ik was gelukkig met het leren samenwerken met de mensen van de vrijdaggroep; het leren samenwerken met de andere taakgroepen, het vinden van grenzen, zo samenwerken dat de grenzen niet star werden maar open en flexibel.

Ikzelf was nooit eerder in mijn leven werkzaam als vrijwilliger. Dat heb ik moeten leren. Samenwerken met andere vrijwilligers – zo ontdekte ik gelukkig - en ik geloof ook bijtijds – is een kunst apart. Behalve de priesters zijn wij allemaal vrijwilligers. En is er niet eentje iets meer de baas. Wel draagt de coördinator de eindverantwoordelijkheid en is daar op aan te spreken.

Al vrij snel bedacht ik dat de positie van meewerkend voorman me het beste beviel. Meewerkend omdat ik alles ook zelf wilde kunnen doen en voorman omdat ik daarmee als coördinator mijn verantwoordelijkheid voor het totaal uitdrukte. Tot vermaak van mijn groepsleden riep ik regelmatig dat als ze vragen of kritiek van gemeenteleden zouden krijgen, ze dan moesten zeggen: dat moest zo van Marion, ga maar naar haar toe. Hetgeen geschiedde.

Dus dacht ik vaak na over mijn handelen, beslissingen die ik moest nemen en kreeg al werkend regelmatig commentaar uit diverse hoeken. Dat heeft me soms nogal geraakt (lange tenen, dat is bekend inmiddels) maar uiteindelijk heeft me dat altijd gesteund. Ik leerde veel over mezelf. En over anderen, eerlijk gezegd.

Ik vond de Grondsteenspreuk van onze gemeente. In één regel samengevat: “wij willen als levende stenen ons gestadig tesamen voegen”. Dat voelde als een voor mij nieuwe verbinding: zelf en ook samen.

Door een belangrijke gebeurtenis heel vroeg in mijn leven heb ik me altijd buiten groepen voelen staan. Ik hoorde er onlosmakelijk bij maar tegelijkertijd gevoelsmatig helemaal niet. Dat is een rare positie: een been er in, een been er buiten. Raar, beetje pijnlijk ook. Maar een mens leert er mee leven gelukkig en we hebben allemaal wel wat, hè?

Hier, in deze gemeente, heb ik geleerd wat een gemeenschap is, of in ieder geval kan zijn. In de loop van de jaren ging ik eerst van een kleine groep mensen houden, de vrijdaggroep. Wij werden vrienden.

Toen kreeg en vond ik de betekenis van de spreuk van de gemeenschap: heilsam ist nur.....
Dat houden van had zich langzamerhand vergroot en verdiept tot uiteindelijk de hele gemeente voor mij èèn groot, levend geheel werd waarvan ook ik een deel was. Met twee benen er in. En toch bleef ik ook mezelf. Waarom en hoe dit gebeurde, ik weet het niet.

En uiteindelijk ving ik een glimp op van de Liefde, de grote, altijd en alom aanwezige Liefde. Ik vond het hier in de Rafaelkerk, toen ik hier even iets deed. Waarschijnlijk iets met de kaarsen. En een paar dagen later ook thuis, op 24 maart, Paasdag. Hoe wonderlijk.

Ik was al gestopt met mijn taken, had een paar maanden geoefend in losloslòslaten zonder de verbinding met de mensenwijdingsdienst en de gemeente te verbreken, toen ik mij opeens realiseerde dat deze, onze kerk, ook een Engel heeft, Rafael. De Engel die mij -in mijn onwetendheid -achteraf gezien duidelijk geleid heeft. Ik ben bezig te ontdekken wat de betekenis en de werkzaamheid is van de (aarts)Engel Rafael.

Mijn leven is een school zonder einde.
Een belangrijk deel heeft zich hier afgespeeld.

Jullie zullen nu begrijpen waarom ik jullie zo dankbaar ben.